

Forslagets stk. 4 svarer til købstadhypotekforeningslovens § 16, stk. 3, der dog foreskriver, at ingen serie kan sluttes, forinden der er ydet lån for mindst 6 mill. kr., medmindre der i 5 år ikke er ydet lån i serien. Efter forslaget vil en ny serie først kunne lukkes, når den har nået et sådant udlån, at ældre serier ikke længere er ansvarlige for de af den nye serie udstedte obligationer, medmindre der i 5 år ikke er ydet lån i serien. Der er endvidere foreslået en tilføjelse om, at en serie kan lukkes tidligere i forbindelse med sammenlægning, deling eller opløsning af foreninger.

ad § 23.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer med redaktionelle ændringer til købstadhypotekforeningslovens § 17 sammenholdt med § 9, stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 2 betyder derimod en vis skærpelse af de gældende regler om medlemmernes adgang til at få endelig kvittering straks ved lånets tilbagebetaling. Efter de gældende regler er der adgang til at meddele endelig kvittering, når reservefonden er nået op på 5 pct. af obligationsgælden. Under normale forhold vil dette også være ubetænkeligt, idet enkeltvise indfrielse i almindelighed ikke vil kunne påvirke en økonomisk velfunderet forenings økonomi. Ved mere omfattende indfrielse kan det dog være nødvendigt at fastholde medlemmernes ansvar, hvorfor det foreslås overladt til direktionens skøn, om kvittering kan meddeles, eller om der skal stilles sikkerhed.

ad § 24.

Medens kreditforeningerne har adgang til at yde såvel amortisable som uamortisable lån, forudsætter bestemmelsen i stk. 1, at hypotekforeningerne som hidtil kun kan yde amortisable lån.

Ifølge købstadhypotekforeningslovens § 18, stk. 1, kan amortisationstiden for lånene højst andrage 50 år. I praksis er løbetiden som regel begrænset til ikke over 45 år, og der findes for tiden kun ganske enkelte åbne hypotekforeningsserier med en løbetid på 50 år. For at fremme opsparingen er det foreslået at nedsætte den maksimale amortisationstid til 40 år for fremtidigt ydede lån. Det er hensigten at søge lignende begrænsninger i amortisationstiden gennemført for kreditforeningslån og for lån, som ydes af boliglovens finansieringsinstitutter. I forslagets § 30, stk. 6, er optaget en overgangsbestemmelse, hvorefter lån med 40 års løbetid kan ydes i allerede eksisterende serier med længere løbetid, således at foreningerne ikke som følge af den nedsatte løbetid er tvunget til at lukke de eksisterende serier og åbne nye serier.

I købstadhypotekforeningslovens § 18, stk. 1, er det bestemt, at amortisationen skal fastsættes således, at det beløb, der amortiseres i de sidste 10 terminer af lånets løbetid, højst må andrage en fjerdedel af lånets hovedstol. Den tilsvarende bestemmelse i kreditforeningsloven af 1936 blev ændret i 1957, idet det havde vist sig, at begrænsningen til 10 terminer voldte vanskelighed for de kortere seriers vedkommende. Forslagets stk. 1 er på dette punkt bragt i overensstemmelse med kreditforeningslovens § 24, stk. 1.

Det i forslaget stk. 2, 2. punktum, omtalte „konverteringsforbud“ for det enkelte medlem foreslås regnet fra lånets optagelse, medens det i den gældende lovs § 18, stk. 2, regnes fra vedkommende series eller afdelings åbning. Ved lov nr. 103 af 2. april 1957 blev gennemført en tilsvarende ændring af § 24, stk. 2, i kreditforeningsloven. Det foreslås dog udtrykkeligt at anføre, at kontant indfrielse ved obligationslån betyder kontant efter pantebrevets pålydende i modsætning til indfrielse af kontante lån, hvor kontant indfrielse skal ske på grundlag af kursen på de pågældende obligationer, jfr. § 28, stk. 4.

Den gældende lovs § 18, stk. 3, indeholder en bestemmelse om, at foreningerne af medlemmerne kan kræve en højere årlig rente end 4 pct. samt er berettiget til at udstede obligationer, der bærer en højere årlig rente end 4 pct.

Denne bestemmelse er begrundet i den tidligere rentelov af 6. april 1855, hvorefter der i almindelighed ikke kunne betinges højere rente af lån i fast ejendom end 4 pct. Den senere rentelov — lov nr. 285 af 3. juli 1942 om renten af udlån mod pant i fast ejendom — fastsatte ingen maksimal rentesats ved udlån i fast ejendom, og denne lov er i øvrigt senere blevet ophævet ved lov nr. 158 af 7. juni 1958. Da der således ikke længere i lovgivningen er fastsat en maksimal rente af lån i fast ejendom, er bestemmelsen overflødig og foreslås ophævet. Den tilsvarende bestemmelse i den oprindelige kreditforeningslov af 1936 blev ophævet ved lov nr. 103 af 2. april 1957.

Reglen om, at obligationer kun kan udstedes som betalbare i dansk mønt, svarer til den nugældende bestemmelse. Ved Danmarks eventuelle indtræden i en større markedsdannelse, vil det kunne blive formålstjenligt, at der skabes adgang til at udstede flermøntede obligationer. Spørgsmålet bør imidlertid afvente, at situationen bliver aktuel.

Efter den gældende lovs § 18, stk. 3, kræves samtykke fra boligministeren til udstedelse af obligationer, der bærer en højere årlig rente end 5½ pct., samt af obligationer, der amortiseres til